

ŠKOLNÍ REVUE

E-mail: skolnirevue@centrum.cz

Web: www.zs.streliceubrna.cz

OBSAH

<u>Slovo na úvod</u>	1
<u>Bylo nebylo</u>	
První školní den	2
Co nám to „roste“ pod okny	2
Úspěchy našich žáků ve Střelickém krosu	3
Exkurze 6.A do Anthroposu	4
Strašidlácký dýňový podvečer	5
Kronika školního roku 2010-2011	5
<u>Kalendárium</u>	
Vznik Československé republiky	7
Narozeniny slavných	8
<u>Rozhovory a ankety</u>	
Jaký byl náš zájem o talentové show	9
Rozhovor s Radkem Svobodou z Mighty shake	11
Rozhovor s paní učitelkou Benešovou	12
<u>Módní poradna</u>	
Trendy konce roku 2010	13
<u>Svět zvířat</u>	
Jak pomoci zraněnému zvířeti	15
<u>Literární koutek</u>	
Můj zážitek z prázdnin	16
Další příhody Malého prince	19
Siréna	21
<u>Zábava</u>	
Co to bylo, když se řeklo... (kvíz)	26
Najdi 10 rozdílů	27
Pár vtipů na závěr	28
<u>Redakce a řešení</u>	29

SLOVO NA ÚVOD

Milí čtenáři, po třech měsících se vám dostává do rukou první letošní číslo Školní revue. A doufejme, že nebude poslední. Tentokrát nám to šlo poněkud ztuha, ale nakonec se dílo podařilo. Zasloužila se o to letošní redakce ve složení:

Eliška Stehnová, 9.tř.
Lucie Lišková, 9.tř.
Kateřina Popková, 9.tř.
Marta Pernová, 9.tř.
Linda Koshi, 7.A
Terezie Novotná, 7.A

Sára Šilgeraiová, 7.A
Dagmar Eckertová ze 7.A
Patrik Litschmann, 6.A
Jan Švestka, 6.A
Kristýna Dostálová, 6.A

A co vám můžeme nabídnout? Informace o prvních školních akcích, kroniku dalších deváťáků a pár užitečných rad, například jak se postarat o handicapované zvíře či rady paní módy, co si obléct na sebe tuto sezónu.

Poměrně obsáhlý je Literární koutek, kde uveřejňujeme práce z hodin českého jazyka a literární tvorbu našich žáků. Kalendárium vám připomene narozeniny slavných osobností a také se zde společně ohlédneme za vznikem Československa.

Jistě si také rádi přečtete, jak dopadla anketa o talentových show a k ní přiřazený rozhovor s členem skupiny Mighty shake Radkem Svobodou.

V rubrice Zábava vám potrápíme hlavičky dvěma kvízy a pokusíme se vás rozesmát několika vtipy. Je toho dost a doufáme, že se vám bude líbit i poněkud pozměněná grafická podoba časopisu. Změna je život a po pěti letech si ji časopis zasloužil.

Nakonec bych ještě chtěla popřát všem lidem dobré vůle krásné prožití vánočních svátků a hodně štěstí do nového roku. A co popřát časopisu? Nápadité a pracovité editory, nechť jim vydrží ten elán, se kterým se zatím scházejí.

Vlasta Sokolová

PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

Na první školní den se většina z nás školou povinných ani moc netěšila. Zase to začne - ráno vstát, rychle ven do zimy, zase písničky, zkoušení a jiné hrůzy.

Ale zpět k samotnému dni. Ráno kupodivu nepršelo, a tak přivítání proběhlo podle plánu A, tj. suchá varianta. Nejprve pan ředitel a pan starosta přednesli své projevy, pak jsme přivítali prvňáčky, kteří měli svůj velký den - začala jim devítiletka. No a nám, žákům deváté třídy, to letos naopak končí a my se za pár měsíců rozlétneme každý jinam.

Podle tradice jsme si jakožto patroni prvňáčků rozebrali své svěřence u vstupu do školy a špalírem žáků z jiných tříd jsme je dovedli do I.A a I.B. Většinou jsme se spolu znali už z akcí loňského školního roku, a tak jsme se chovali jako staří známí.

O své malé kamarády budeme pečovat i dále, budeme je navštěvovat o přestávkách a čeká nás i několik společných akcí.

První den byl krátký, přivítání ve třídách, pár pokynů a dost. Ty další už budou delší, to se však dá (s vidinou několika prázdnin) přežít.

Eliška Stehnová, 9.tř.

Foto: Aleš Kadlec

CO NÁM TO ROSTE POD OKNY?

Snad každý ví, že nová mateřská školka, jejíž výstavba začala 28.března 2010 a měla by skončit v roce 2012. Nové školní zařízení je potřeba, protože stará školka nevyhovuje ani prostorově ani z hygienického hlediska. Více než sto let stará budova má zkrátka nejlepší léta za sebou a malí občané Střelice si jistě zaslouží trávit dny v pěkném a zdravém prostředí.

Stará školka (v přízemí budovy)

Projekt nové školky

Foto: www.ct24.cz

Září 2010

Foto: www.streliceubrna.cz

Listopad 2010

Foto: Linda Koshi, 7.A

Na novou školku si sice děti budou muset ještě počkat, ale již od letošního podzimu mají k dispozici nové dětské hřiště, které vzniklo naproti budoucí školky a je využíváno jak maminkami s dětmi, tak i školní družinou. Areál bohužel vzbudil i zájem některých žáků naší školy, kterým nedochází, že malé děti, kterým je zařízení určeno, váží podstatně míň než oni, a tak se některé atrakce již ocitly v ohrožení. A snad ani nemusím připomínat, že v nebezpečí se při jejich řádění ocitlo i jejich vlastní zdraví.

Vlasta Sokolová

Dětský areál před otevřením

Foto: www.streliceubrna.cz

ÚSPĚCHY NAŠICH ŽÁKŮ VE STŘELICKÉM KROSU

Druhou říjnovou sobotu se konal už osmnáctý ročník Střelického v krosu. V těžké konkurenci o sobě dali vědět i žáci střelické školy.

V běhu na 150 m zvítězil Michal Jahoda z 1.B, Martina Bednářová z 1.A skončila na 2. místě, Sára Mlčochová z 1.B byla třetí. V běhu na 300 m zvítězila Nikola Vláčilová ze 4.tř. Velmi úspěšný den měl Alexandr Barša ze 4. třídy, když v běhu na 450 m zvítězil, v běhu na 750 m byl druhý a mezi o čtyři roky staršími běžci doběhl v závodě na 1 050 m na 3. místě. Tuto kategorii vyhrál Tadeáš Perna ze 7.B. Závod na 1 500 m pak vyhrál náš loňský deváťák Patrik Vláčil před Tadeášem Pernou ze 7.B a Danem Plačkem, taktéž naším bývalým žákem, nyní studentem sekundy víceletého gymnázia. Co říkáte, že se naši atleti a atletky neztratili?

Vlasta Sokolová

Foto: www.streliceubrna.cz

EXKURZE 6.A DO ANTHROPOSU 22. října 2010

Onoho pátečního rána jsme šli normálně jako každý den do školy. Učili jsme se ale jen dvě hodiny a pak jsme šli na vlak, kterým jsme jeli do Brna. Kousek dál jsme sedli na tramvaj, kousek popojeli, pak nás paní učitelka provedla nějakými uličkami a byli jsme u Anthroposu.

V Anthroposu jsme si uložili věci v šatně a chvíli jsme čekali, než přišla paní, co nás měla provádět, a spolu s ní jsme vyšli do prvního patra. Paní průvodkyně nám ukazovala kostry různých pravěkých zvířat a lidí. Poté jsme vystoupili do druhého patra, kde byly lebky pravěkých lidí a jiné kostry. Paní průvodkyni vystřídal pan průvodce a prováděl nás on. Po chvíli výkladu jsme se konečně dostali k velkému mamutovi a malému mamuťátku.

Pan průvodce nás zavedl do třetího patra, kde byly modely pravěkých lidí, jak asi vypadali, rekonstrukce hrobů a venuše. Samozřejmě, ta pravá Věstonická tam nebyla, tu mají dobře schovanou. Myslím, že se prohlídka každému líbila.

Následovalo focení u toho obrovského mamuta. Poté jsme Anthropos opustili, nasedli do tramvaje a jeli jsme před nádraží, kde nám dala paní učitelka na chvíli rozchod. Po rozchodu jsme nasedli do vlaku a vrátili se do Střelic.

Patrik Litschmann, 6.A

Foto: Eva Sázkavská

STRAŠIDLÁCKÝ DÝŇOVÝ PODVEČER 22. října 2010

V pátek odpoledne bývá většinou v naší škole ticho a pusto. Ale v pátek 22. 10. 2010 tomu bylo jinak. Naši školu ovládli prvňáci, patroni deváťáci, rodiče a dýňoví strašidláci. Zatímco si některé děti vyráběly kouzelné dýňové hůlky, další si nechaly malovat strašidlácké líčení na obličej. Prvňáčci měli při každé činnosti nablízku svého patrona.

Jarmila Svobodová

KRONIKA ŠKOLNÍHO ROKU 2010-2011 ANEŽ JAK TO VIDÍ DEVÁŤÁCI

Září-listopad

Jsme deváťáci, blesklo každému z devítky 1.září.2010. Už je to devět let, co jsme vstoupili do této školy. Tehdy jsme byli vyděšení jako letošní prvňáci, kterým děláme letos patrony.

Prvňáčky jsme poznali už před prázdninami, moc jsme se skamarádili a moc jsme se na sebe těšili. Největší zážitek jsem měla z toho, jak měli vykulené oči nad všemi událostmi, a když mě moji dva svěřenci vi-

děli, rozzářily se jim oči – doufejme, že štěstím - a utíkali za mnou.

Už cestou špalírem se mě můj prvňáček chytil pevně za ruku a spokojeně si s aktovkou na zádech vykračoval do své třídy. Letošní rok bude pro nás deváťáky těžký, a tak jsme rádi, že máme naše prvňáčky, kteří nám vždycky spraví náladu, po každé když vejdemo do jejich barevných tříd.

BYLO NEBYLO

Všechno ve škole se malouškům moc líbí a na otázku: „Těšíš se do školy?“ odpovídají, že moc. Uvidíme, co budou říkat za pár let, až jim přibude trochu více učení.

Naše první „normální“ hodina v září byla angličtina s novou paní učitelkou Zatloukalovou, která nás díky svému optimismu donutila znovu se začít učit anglicky.

Na začátku roku jsme psali z několika předmětů opakovací písemky. Zdá se, že některé „známé“ informace jsou stále neznámé.

Na konci října jsme měli s prvňáčky strašidelný večer. My, deváťáci, jsme vyřezávali dýně a byla to opravdu dřina. Jedné dvojici se podařilo

rozříznout obličej na dýni od oka k ústům a rozdělit hlavu na dvě části, což se naštěstí ve tmě dokonale ztratilo.

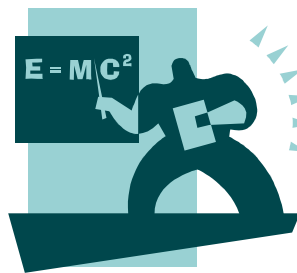
V noci, když byla tma, jsme šli ven na stezku odvahy. Moji prvňáci říkali, že prý to bylo slabé, že prý by to prošli klidně znova... Vůbec neměli strach a to je dobře, protože kdo se bojí, nesmí do lesa... ☺ a my v lese byli. Po návratu zpět prvňáčci museli říct heslo, které si na začátku měli zapamatovat. Legrační bylo, že si je skoro nepamatovali a odposlouchávali je od svých patronů.

Večer celkově dopadl skvěle. Prvňáci se nebáli vůbec a deváťáci hodně, protože Filip Krubl a Marek Perna byli za strašidla a u nich nikdy nevíte, co je napadne.

Navštívili jsme i pracovní úřad v Brně. Dělalí jsme si nějaké testy, představovali jsme si nejbližší školy a skončilo to tak, že některým, kteří před tím nevěděli, na kterou školu půjdou, to pomohlo, a mě, která jsem měla vcelku jasno, to úplně zmátlo.

Cestou tam jsme šli kolem Armády spásy a kousek od ní stála velká plastová popelnice a vedle ní ležely kalhoty a trička. Když jsme šli zpátky na vlak, tak už tam neležely, nějaká duše si je vzala. Byli jsme z toho vysmátí.

Fyzika s panem ředitelem je něco nezvyklého, něco nového. Nejdřív jsme opakovali učivo z osmé třídy. Zatímco pan učitel

Holešovský po nás chtěl slovo od slova odříkat zákony, pan ředitel na nás vyrukoval s tím, že umět zákony z paměti je sice efektní, ale je nám to na nic. A tak

jsme všichni zapoměli asi všechny zákony, co jsme se učili, a začali jsme se „drtit“ vzorečky. Když jsme několik hodin po sobě počítali slovní úlohy, vypadalo to, že když jsme s tím skončili a začali jsme se učit nové učivo, ulevilo se nejen nám, ale i panu řediteli.

V listopadu jsme ve fyzice přešli k elektrostatice a elektrodynamice. Pan ředitel nám důkladně vysvětlil, jak to funguje, a pak po nás chtěl, abychom mu vysvětlili, jak bychom zachránili člověka zasaženého elektrickým proudem.

Žádná odpověď nebyla dostačující, tak pan ředitel řekl: „Co byste udělali, kdybych zapomněl, že mám v rukou dva hřebíky a jeden bych omylem strčil sem a druhý sem... Představte si, že tady ležím na zemi. Tak. Co byste udělali, abyste mě neodsoudili k smrti?“ Po chvíli ještě upřesnil: „Teda kromě toho, že byste mě tady nechali ležet.“ Na konci hodiny nám svěřil své dojmy: „No, nevypadá to, že by mě tady někdo chtěl zachraňovat.“ To jsme ale nebyli tak škodolibí, to jen v naší třídě ve fyzice platí: „Co nevíš přesně, to radši neříkej.“ Nebo jinak: „Mluvití stříbro, mlčetí zlato.“

Skoro všichni jsme se těšili, jak budeme tancovat polonézu na plesu, ale ten se letos konat neměl. A tak jedna spolužačka se svým tatínkem sepsala „petici“, abychom ukázali, že ples chceme. Petici i s podpisy některých rodičů jsme předali panu řediteli a ples bude. Hurááá!

Už nacvičujeme.

*Z prací žáků 9. třídy sestavila
Vlasta Sokolová*

VZNIK ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY

Ke konci 1. světové války bylo jasné, že mnohonárodnostní Rakousko-Uhersko je odsouzeno k zániku. Nezachránil jej ani císařský manifest, který sliboval federativní uspořádání rozsáhlé středoevropské říše. Pokus řešit národnostní vztahy přišel pozdě.

Za této situace se ke slovu přihlásil československý zahraniční odboj vedený Tomášem Garriguem Masarykem, který jménem československé vlády v zahraničí 18. října 1918 veřejně vyhlásil ve Washingtonské deklaraci nezávislé Československo. 28. října 1918 začala ve švýcarské Ženevě schůzka představitelů domácího odboje v čele s Karlem Kramářem s prozatímní zahraniční vládou vedenou Edvardem Benešem.

Týž den se v Praze rozšířila zpráva, že Rakousko-Uhersko přijalo mírové podmínky prezidenta USA W. Wilsona, který prohlásil, že pouhá autonomie pro národy habsburské monarchie nestačí. Rázem vypukla živelná manifestace Pražanů, kteří si událost vyložili tak, že český národ má právo se osamostatnit.

Do čela převratu se postavili přední členové Národního výboru, kteří pak vešli do dějin jako „muži 28. října“. V podvečer 28. října 1918 vydal Národní výbor zákon o zřízení samostatného československého státu. Měl usnadnit hladký přesun politické moci a zachovat veřejný pořádek. Proto potvrzoval platnost dosavadních zákonů.

14. listopadu 1918 se Národní výbor prohlásil za Revoluční národní shromáždění. Mezi poslanci se poprvé objevily i ženy a jejich řady doplnili již i zástupci Slovenska. Národní shromáždění jednomyslným rozhodnutím sesadilo z českého trůnu habsburskou dynastii a československý stát povolalo republikou. Do jejího čela postavilo jako prvního prezidenta T. G. Masaryka, ministerským předsedou se stal Karel Kramář.

NENÍ MAFFIE JAKO MAFIE

Důležitou roli při vzniku samostatného Československa sehrála Maffie. Tak se totiž v roce 1914 jmenoval hlavní orgán českého odboje proti rakousko-uherské monarchii. V předsednictvu Maffie byl pozdější prezident Eduard Beneš, pozdější ministerský předseda Karel Kramář a další významné osobnosti první republiky.

Tato Maffie úzce spolupracovala i s T.G.Masarykem, který velel zahraničnímu odboji a její členové byli pronásledováni a vězněni. Je to asi jediná Maffie, která se kladně zapsala do dějin.

Měli jsme v úmyslu přiložit dobové fotografie Střelic, ale podařilo se nám získat jen fotografie z doby o něco pozdější – z období první republiky. Poskytl nám je pan Dlapka, za což mu děkujeme.

Dožínky 1936

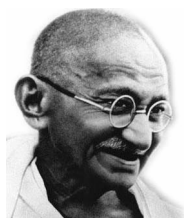
Patrik Litschmann, 6.A
Zdroj: Internet

NAROZENINY SLAVNÝCH

Září – Listopad

Eliška Rejčka - 1. září 1288

Eliška/Alžběta Rejčka, původním jménem Richenza (Rixa) Piastovna, byla česká a polská královna, druhá manželka Václava II. a po jeho smrti i manželka Rudolfa Habsburského. Jako jediná žena v české historii se stala královnou nejen dvakrát, ale po boku dvou mužů.

Móhandás Karamčand Gándhí - 2. října 1869

Jeho jméno znamená v překladu VELKÁ DUŠE. On sám byl indický politik, národní vůdce a zakladatel indické samostatnosti. Byl často vězněn. Zasažoval se i o smíření mezi kastami, mezi muslimy a hinduisty, ochraňoval nejchudší. Jeho životní filozofie vycházela z hinduistického náboženství.

Gwen Stefani - 3. října 1969

Gwen Renée Stefani, známá jako Gwen Stefani je americká zpěvačka, módní návrhářka a příležitostná herečka. Je také vedoucí osobností kalifornské ska-rockové kapely No Doubt.

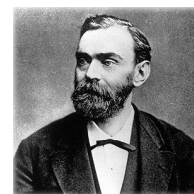

Zac Efron - 18. října 1987

Zac Efron je americký herec, který je znám rolí Troye Boltona ve filmu Muzikál ze střední. Také si zahrál ve filmu Znovu 17, ve kterém ztvárnil 36letého muže. V současnosti chodí s Vanessou Anne Hudgensovou se kterou se seznámil při natáčení High School Musical.

Alfred Bernhard Nobel - 21. října 1833

Tento švédský chemik, podnikatel a vynálezce vynalezl dynamit. Zasloužil se o vznik Nobelovy ceny - ve své závěti rozhodl, že jeho majetek bude vložen do fondu, z něhož budou každoročně udělovány ceny za významné vědecké objevy, literární tvorbu a zásluhy o mír ve světě. Na jeho počest byl po něm pojmenován chemický prvek nobelium.

Maria Curie-Skłodowska - 7. listopadu 1867

Významná vědkyně polského původu, která většinu života působila ve Francii. Zabývala se výzkumy v oblasti fyziky a chemie. K jejím největším úspěchům patří teorie radioaktivity, technika dělení radioaktivních izotopů a objev dvou nových chemických prvků: radia a polonia.

Robert Louis Stevenson - 13. listopadu 1850

Robert Louis (Balfour) Stevenson byl skotský romanopisec, básník, autor cestopisů a hlavní představitel novoromantismu v anglické literatuře. Nejznámější dílo je asi Ostrov pokladů.

Miley Ray Cyrusová - 23. listopadu 1992

Rodným jménem Destiny Hope Cyrus, je americká herečka, zpěvačka a textařka. Je známá hlavně díky účinkování v sériích Hannah Montana. Získala nominaci na Zlatý Glóbus. Poté účinkovala ve filmu inspirovaném TV sériemi Hannah Montana: The Movie. Časopisem Time byla zařazena mezi 100 nejvlivnějších lidí na světě.

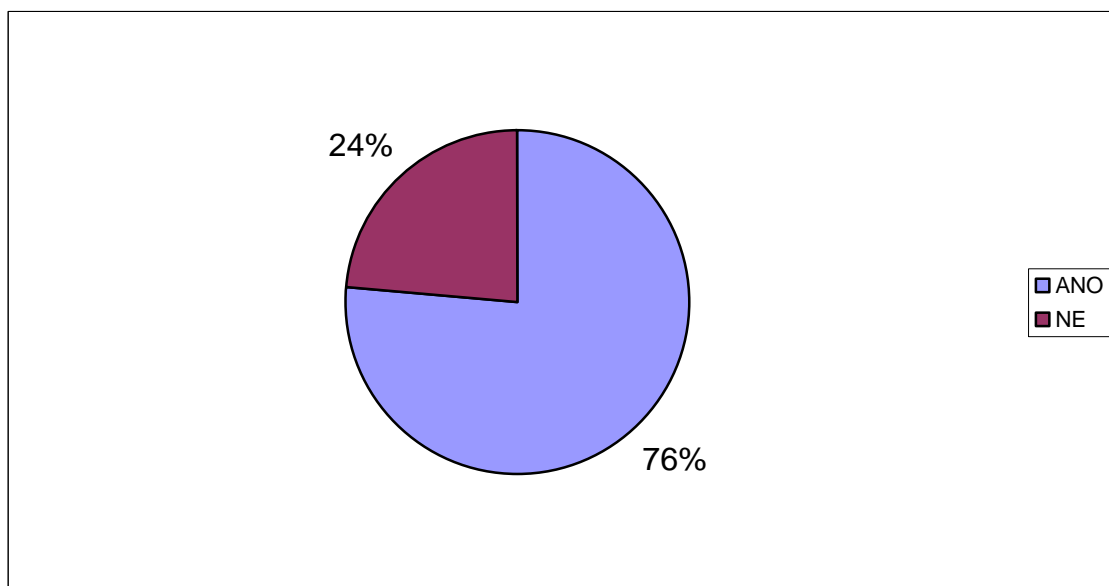
JAKÝ BYL NÁŠ ZÁJEM O TALENTOVÉ SHOW

Letos se nám v televizi současně rozjely dvě nové reality show - Talentmania na Nově a Československo má talent na Primě. Jejich cílem bylo vybrat největší talenty mezi Čechy a Slováky.

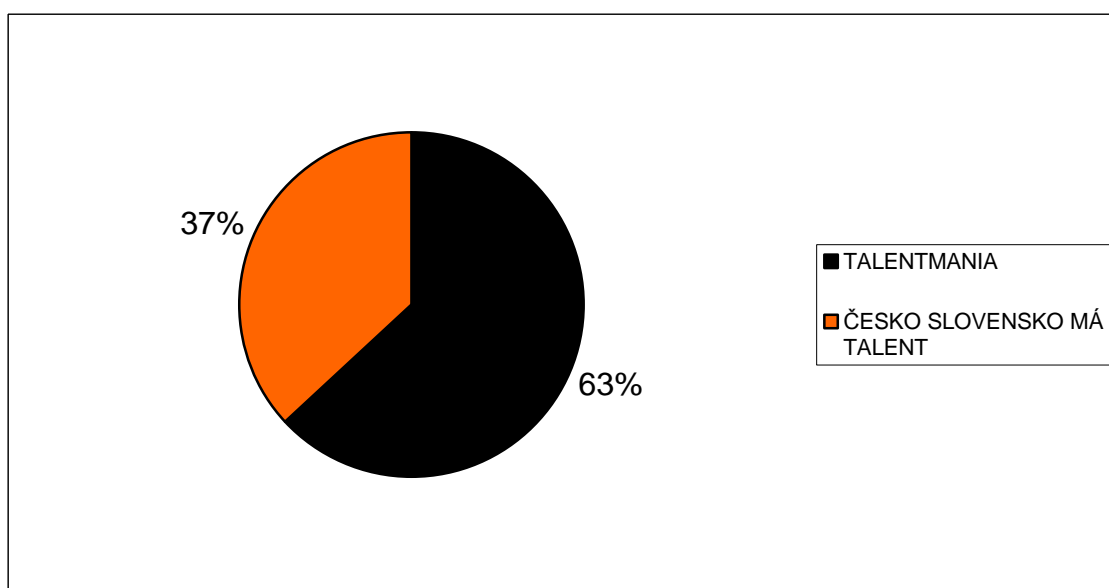
Ponechme jsme stranou úvahy o tom, jestli vyhrály opravdu největší talenty, nakolik lze srovnávat mluvený projev a literární talent s tancem, akrobacií se zpěvem, různé hudební produkce s hříčkami matky přírody. Byly to SHOW, které měly přitáhnout diváky k obrazovkám a pootevřit nadaným lidem dveře do světa showbusinessu. Nás zajímaly názory žáků na tyto soutěže v době, kdy probíhala semifinále.

Vlasta Sokolová

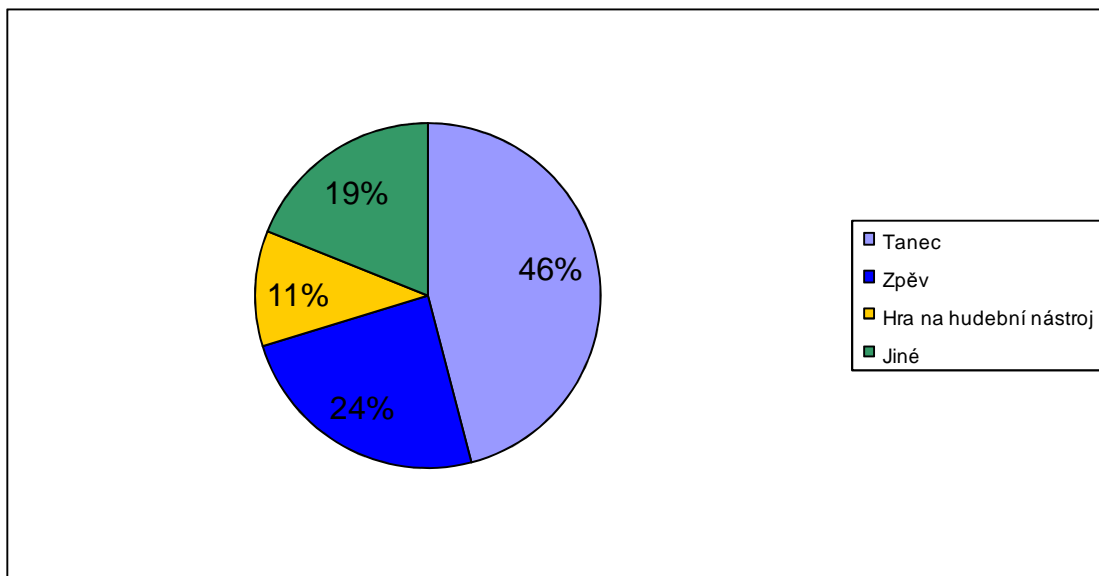
1. Díváš se na nějakou talentovou show?

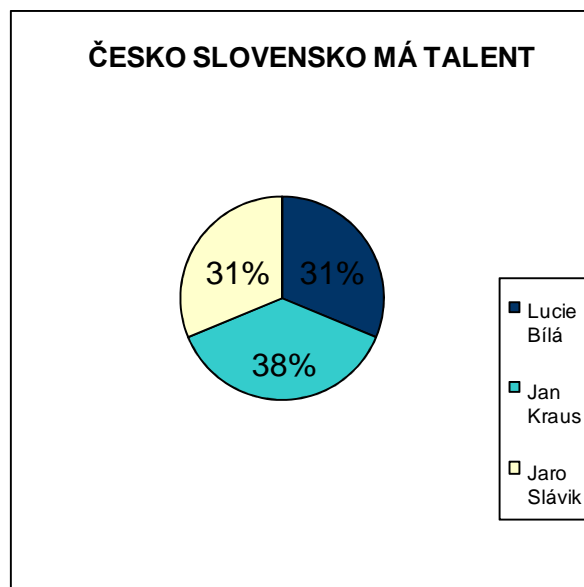
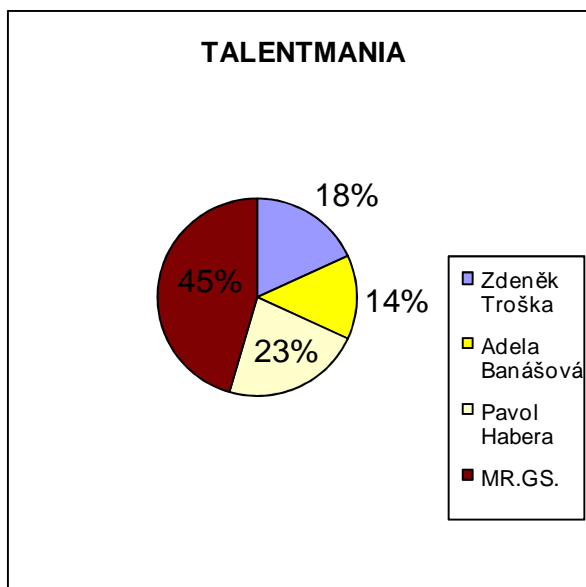
2. A na kterou?

3. Jaký žánr se ti líbí?

4. Kterého porotce máš nejraději?

Terezie Novotná, 7.A

ROZHOVOR S RADKEM SVOBODOU Z MIGHTY SHAKE

Říjen 2010

Foto:www.ceskoslovenskytalent.cz

Podle ankety měla mezi našimi žáky větší sledovanost Talentmania, ale kdybychom se ptali o měsíc později, kdoví, jak by to dopadlo.

V konkurenční soutěži totiž postupoval taneční soubor *Mighty Shake Zastávka*, jehož členem je i Radek Svoboda (19), náš bývalý žák a současný trenér tanečního kroužku u nás ve škole. Jistě i naši žáci je poslali svými esemeskami do finále a podpořili je i v závěrečném klání.

Vyzpovídali, jsme ho v době, kdy se teprve probíjeli do semifinále, další rozhovor připravujeme.

1. Co vám řekla porota? Překvapila vás nějak?

Moc toho neřekli, neměli slov.

2. Co říkáte na porotu? Myslíte, že soudili spravedlivě?

Porota ví, o čem mluví, jsou to lidé, kteří jsou na správném místě.

3. Jaké je to vystupovat před tolika lidmi a vědět, že vás vidí v Česku i na Slovensku?

SUPER, byly to nervy, ale stálo to za to.

4. Máte radost, anebo spíš strach, že jste postoupili? Jsou to nervy?

Jedině radost, můžeme ukázat, co v nás je!

5. Jak často se teď budete scházet a trénovat? Myslíte, že to bude teď náročnější?

Určitě častěji než dříve a na 100% to bude náročnější.

6. Jak dlouhé bylo vaše vystoupení? Myslíte, že se vám to povedlo?

Každý na to měl dvě minuty. A myslím si, že se nám to povedlo, co to šlo.

7. Co na to řekli tví rodiče?

Rodiče byli, asi jako rodiče každého z nás, úplně nadšení.

8. Myslíte, že máte šanci soutěž vyhrát?

Nevím, ale každopádně si myslím, že to, co děláme, nedělá každý a ve svém oboru jsme dobří.

Pavλίna Ruschková, 7.B

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU BENEŠOVOU

Paní učitelka Benešová na naší škole učí přírodopis, tělesnou výchovu, chemii a výchovu ke zdraví. Má dvě děti a již 14,5 roku je šťastně vdaná za našeho oblíbeného zeměpisáře pana učitele Beneše.

1. Učíte přírodopis, chemii, tělocvik a výchovu ke zdraví. Bavily Vás tyto předměty i na základní škole?

Bavily.

2. Váhala jste někdy, že byste učila jiné předměty?

Ano, chemii jsem na vysoké škole chtěla vyměnit za zeměpis. První dva roky studia byly strašné.

3. V minulém rozhovoru jste řekla, že je Vaším životním snem cestovat na sever do Skandinávie. Už se Vám splnil? Pokud ano, kam jste se podívala?

Ano, splnil. Navštívila jsem Norsko a Švédsko.

4. Jaké školy jste vystudovala?

Vysokou školu pedagogickou a přírodovědeckou.

5. Stýkáte se s přáteli ze školy?

Ano, se všemi. My jsme byli takové spřízněné duše, až na pár výjimek se vlastně vídáme každý rok.

6. Jaký sport vás nejvíce baví? Hrála jste něco profesionálně?

Volejbal, turistika a cykloturistika, vodáctví... Neživila jsem se tím, ale hrála jsem závodně volejbal.

7. Chodila jste do nějakých kroužků, když Vám bylo „náct“?

Do všech, co byly na škole, do volejbalu od čtvrté třídy a „X“ let, asi tak sto. Do šití, pionýra - tenkrát byl pionýr, nebyli skauti - a do ..., hmm, už nevím.

8. Máte nějakou zásadu, podle které se v životě řídíte?

No... zásadu, těch by bylo více. Ale určitě jsou mezi nimi upřímnost a poctivost.

9. Sledujete v televizi nějaké jiné pořady než přírodopisné dokumenty? Jestli ano, tak jaké?

Samozřejmě. Filmy, já mám ráda romantické filmy, detektivky. Nesnáším seriály a televizní soutěže.

10. Jste pyšná na rekord pana učitele Beneše, který trhnul v pití piva?

No, naštěstí už nezávodí.

11. Vadí Vám kvůli tomu, že jste učitelka, více než jiným rodičům, když dostanou Vaše děti špatnou známku z přírodopisu nebo chemie?

Nedá se říct, že mi to vadí, protože jsem učitelka. A když se to stane, snažím se jim pomoci. Naštěstí Eliška chemii ještě nemá a Martin je v ní přímo bravurní. Problémy řešíme spíš v přírodopise.

12. Prováděla jste v mládí nějaké teenagerské kousky?

Určitě, tak byli jsme normální děcka, ne?

Linda Koshi a Terezie Novotná, 7.A

Foto: Jiří Beneš

TRENDY KONCE ROKU 2010

I když většina lidí pociťuje podzim jako pochmurné, deštivé a blátivé roční období, ve skutečnosti dokáže podzim hrát všemi pestrými barvami, a to nejen v přírodě, ale i na módním mole.

Letos nečekejte nijak přesně určený styl, ale vše bude záležet na vás, jak barevný podzim si zvolíte a jaké modní kousky budou zdobit váš šatník.

V kolekcích trendů pro podzim 2010, které byly již představeny na jarních přehlídkách, hlavně figurovali odvážné střihy, zajímavé kombinace a extravagance, ale hlavně použité materiály, u kterých převládala kožešina, brokát, krajka, satén, kašmír a různé pleteniny. To vše návrháři zkombinovali s jemnými, decentními od-

stíny hnědé, béžové, starorůžové, khaki, šedé, černé a červené.

Všechny modely pak nakonec vypadaly velmi uceleně a nositelně. Vyjadřovaly své pravé já a dodávaly ostatním pocit uvolnění, ale hlavně elegantnost, která bude letošní podzim dominovat.

50's retro

Minulý podzim figuroval hlavně styl osmdesátých let, ten letošní se inspiroje 50. lety, které přímo srší elegancí a ženskostí.

Pro tento styl je hlavně typické zdůraznění ženské postavy, tedy vosí pas a široké boky. Dále se neobejdete bez lodiček s placatou mašlí.

Sofistikovaná a sexy à la 70's

I pro módu 70' let je hlavním znakem zdůrazněná silueta, avšak jiná než v 50' letech. Potřebné jsou úzké kalhoty ozdobené úzkým páskem, saténové a hedvábné blůzy s mašlí, roláky zastrčené do kalhot a úzkých sukní, overaly a kože-

šiny a samozřejmě nesmějí chybět vysoké podpatky a semišové vysoké kozačky.

Nebojte se také barev. Pokud chcete zapůsobit na okolí, nebojte se použít třpytivé barvy, zlato, flitry, výšivky a metalické barvy.

Zdroj: text a foto - OnaDnes, LuxuryMag, Proženy

Kateřina Popková, 9. tř.

JAK POMOCI ZRANĚNÉMU ZVÍŘETI

Může se vám stát, že najdete zvíře či ptáka, které vypadá, že potřebuje pomoc. Mnohdy však stačí málo a místo pomoci mu můžete způsobit zbytečné utrpení. Rozdíl mezi potřebami doma chovaných a volně žijících živočichů může být obrovský. Uvědomte si, že

zdravé dospělé volně žijící zvíře před člověkem uteče. Zvíře, které se nechá chytit, je pravděpodobně zesláblé, zraněné či nemocné.

Handicapované zvíře je vždy silně stresované jednak z vlastního zranění či neobvyklé situace, jednak z kontaktu s člověkem. Zvíře nepozná, že mu chcete pomoci a cítí se natolik ohrožené, že použije veškeré prostředky obrany. Kouše, kope, škrábe, močí apod., často se snaží uniknout za každou cenu. Ve strachu a pocitu ohrožení může způsobit další zranění nejen sobě, ale i svému zachránci. Máte-li možnost a dovoluje-li to situace, ještě než začnete se zvířetem manipulovat, zavolejte odborníkům. Poradí vám mnohdy zcela jednoduché, ale velmi účinné figle pro vaši bezpečnost, nebo celý zásah provedou sami.

Handicapovaná zvířata patří do rukou odborníkům, kontaktujte je i tehdy, když jste přesvědčeni, že zvířeti dokážete pomoci sami. Odborníci poradí, co a jak máte udělat, a tak se vyvarujete chyb, které mohou mít pro zachraňované zvíře osudné následky. Kontaktujte odborníky

ihned, nečekejte, až jak se bude stav zvířete vyvíjet. V okamžiku, kdy jsou příznaky zhoršeného stavu patrné i laikovi, může být zvíře „v posledním tažení“ a už mu nepomůže sebelepší léčba a péče. Takové zvíře vystavujete zbytečnému utrpení a zcela zmaříte svůj prvotní cíl – zvíře zachránit, uzdravit a vrátit zpět do přírody.

Obecné zásady pomoci:

- 1) Neodebíráme z přírody mláďata zajíců, srnčí, jelení, daňčí a mufloní zvěře, pokud nejsou prokazatelně osiřelá, zraněná nebo uvízlá.
- 2) Ochočená, uměle odchovaná mláďata nepatří do přírody, protože obvykle ztrácí přirozenou plachost, a jsou zabita predátorem nebo myslivcem jako podezřelá z nakažení vzteklinou.
- 3) Ježky můžeme brát z přírody nejdříve koncem října. Nutná hmotnost pro přežití zimy je 650 – 700 g v půli listopadu.
- 4) Dospělí zranění savci patří do rukou odborníkům, protože hrozí poranění zachránce či jeho nakažení vzteklinou.
- 5) Chraňte své zdraví – pokud nevidíte zjevné poranění, může se jednat o onemocnění zvířete. Zda nejde o chorobu přenosnou i na člověka pozná pouze odborník (veterinář)!
- 6) Dodržujte hygienu
 - a) nemocné zvíře oddělte od svých vlastních zvířat a dětí
 - b) umístěte ho do krabice, kterou stejně jako další použité pomůcky po předání zvířete odborníkům spalte
 - c) po kontaktu se zvířetem si vždy řádně umyjte ruce
 - d) používejte osobní ochranné pomůcky – rukavice, roušku atd.

Zdroj: text a foto - www.csop.cz
Terezie Novotná, 7.A

MŮJ ZÁŽITEK Z PRÁZDNIN

Po stopách praotce Čecha

Letošní prázdniny jsem neprožila nijak zajímavě. Rodiče chodili hlavně do práce, a tak mi nezbývalo než se starat o moji mladší sestru. Přesto se však našly dny, kdy si na nás rodiče udělali čas. Jezdili jsme na výlety a obzvláště jeden byl pro nás všechny jedno velké dobrodružství.

Rodina maminky pochází ze středních Čech z vesnice Ledčice sousedící s vesnicí Ctíněves, která se nachází přímo pod horou Říp. Když byla maminka malá, dost často do Ledčic jezdívala a chodila na horu Říp, proto si také byla jistá cestou, po níž nás chtěla zavést k Rotundě a ukázat několik míst, ze kterých je vidět na celé České středohoří. Čas však dělá s lidmi divy a už od počátku bylo tatínkovi divné, že parkoviště se nacházelo u slepičího kurníku u lesa.

Maminka však byla přesvědčená, že určitě vyrážíme ze správného místa, a stále nás vedla kupředu po kamenité a blátivé cestě, která se stále zužovala, až jsme na jejím konci museli všichni lézt po čtyřech, protože se jinak nedalo pokračovat dál. Já a sestra jsme už byly úplně vyčerpané. Dominika plakala, tatínek nadával, ale maminka si byla stále jistá, že jdeme správně.

Když jsme se konečně celí špinaví a unavení doplazili na vrchol hory, začali jsme potkávat čisté turisty s čistých botách. Maminka znejistěla. Pokračovali jsme dál k rotundě a uviděli jsme hospodu s venkovním posezením a krásnou panelovou cestu, po které neustále přicházeli další turisté. Tatínek se vyčerpaně podíval na maminku a řekl, že si jde koupit pivo, a mě se sestrou se snažila maminka uplatit kofolou a nanukem.

Rotunda byla opravdu krásná a pan průvodce o její historii dokázal poutavě vyprávět. Ještě více se mi však líbil výhled na celou krajinu.

Z hory Říp jsme sešli po panelové cestě a bylo nám všem jasné, že tím naše dobrodružství nekončí. Museli jsme ještě najít auto, které stálo na opačné straně hory, snad někde u lesa. Obcházel jsem horu po lesní cestě a neustále jsme doufali, že někde na naše auto narazíme. Po hodině cesty jsme uviděli slepičí kurník a vedle něho naše auto. V tu chvíli se nám všem opravdu ulevilo a začali jsme se těšit na dlouhou cestu domů.

Kateřina Popková, 9. tř.

Rotunda sv. Jiří a sv. Vojtěcha

Pohled na horu Říp

Foto: www.hrady-zamky.cz,
www.stavela.cz

Navzdory dešti

Probudili jsme se do chladného a šedivého rána, ale ani to nezkazilo kouzlo místa, na kterém jsme se nacházeli. V Orlických horách, v malém penzionu, který stál osamocen pár kroků od lesa.

Náš plán na tento den byl jasný, půjdeme po naučné stezce na dělostřeleckou tvrz zvanou „Bouda“. Na to jsem se nejvíc těšila.

Počasí nevypadalo nějak zvlášť dobře, přesto jsme vyrazili. První kolize nastala hned po cestě, kdy máma nezvládla navigovat, a tak jsme si zajeli. Směr jsme sice nakonec našli, ale v autě se zavládlo zlověstné ticho.

Když jsme dojeli na parkoviště, byl táta tak rozčilený, že se zapomněl přezout do turistických bot a musel se vracet. A aby toho nebylo málo, začalo pršet. V bláhové víře ve zlepšení počasí jsme však pokračovali dál, já s mámou v pláštěnkách a táta s deštníkem, který nakonec ukázal značné výhody oproti pláštěnce.

Na první křižovatce jsme se nevědomky dali delší a náročnější cestou. Déšť mezitím zesílil. Náročnost této cesty byla znát hlavně na mámě. Z jejího obličej se dalo vyčíst hluboké znechucení. Mně cesta nevadila. Asi po hodině se nám zdála trasa opravdu hodně dlouhá a k tomu stále silně pršelo. Přesto jsme se nehodlali vzdát, alespoň já s tátou ne.

Boty jsme měli všichni celé promáčené. Pláštěnky taky vykonaly své, stéka-

jící voda nám promáčela kalhoty pod koleny.

Po nekonečně dlouhé cestě jsme konečně dorazili do vytouženého cíle. Ideálně nám to klaplo - přišli jsme asi deset minut před začátkem prohlídky. Sice jsme byli mokří, ale po tak náročné cestě by byla škoda nejit dovnitř. A když už to tak dopadlo, koupili jsme si delší prohlídku. Máma tento výlet nesla hůř, tak se rozhodla počkat na nás venku.

Během prohlídky, co si budeme namlouvat, mně vážně byla zima, hlavně na nohy, ale určitě to stálo za to.

Když jsme vyšli ven, zdálo se mi tam větší teplo než předtím. Zato máma, která na nás dvě hodiny čekala, byla úplně prokřehlá a našťvaná.

Cesta zpátky rychle uběhla, ale máma s námi pomalu nepromluvila, až když jsme si v penzionu uvařili čaj, vysvlékli se z mokrých kalhot a pomalu se ohřívali, pookřála i ona.

Paradoxem je, že to byl jediný den za celý týden, kdy přšelo. A my si zrovna ten den vybrali pro náš náročný výlet. Naštěstí ostatní dny nám to vynahradily a celá dovolená se nám vydařila.

Doufám, že budu mít příležitost navštívit tvrz „Boudu“ ještě jednou, za příhodnějších podmínek.

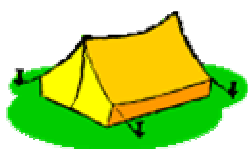

Barbora Holešovská, 9. tř

Foto: www.kudyznudy.cz

UFO ve Střelicích

Jednou jsem se o prázdninách dohodla se svými dvěma kamarádkami Míšou a Kačkou, že spolu budeme stanovat u Míši na dvoře. Zatímco jsem si dávala do batohu věci a domlouvala se s mámou, co si mám s sebou všechno vzít, holky postavily stan.

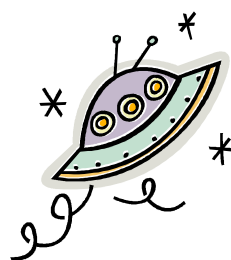

Na večeri měly být špekáčky, tak jsme ještě šly pro dřevo a nanosily ho na zahradu, kde bylo ohniště. Poskládaly jsme dřevo tak, aby mohlo chytit a začít

hořet. Bohužel se nám oheň nerozhořel, tak jsme snědly špekáčky syrové s chlebem a kečupem.

Protože se už setmělo a svítily hvězdičky, napadlo nás, že vyjdeme brankou ze zahrady na pole a budeme je pozorovat. Jak byla větší tma, bylo to čím dál víc tajuplnější a celkově úžasné, i když jsme začaly trochu bát. Naschvál jsme se lekaly navzájem, po chvíli jsme se už tak bály, že jsme se držely, pak jsme se smály, pak zase bály, až nakonec strachy i smíchem skoro brečely. Svítily hvězdičky, byla vidět všechna souhvězdí, i ta, která neznám, a my hádaly, která jsou která.

Najednou vidím něco menšího, co bliká na obloze a pomalíčku se přibližuje. Tak jsem udělala legraci a řekla: „Hele, letí k nám UFO!“

Chvíli bylo ticho, my to pozorovaly a pak Míša řekla: „To je vážně UFO.“ Chvíli jsme se spolu hádaly, jestli to je, anebo není UFO. Po chvíli z toho malého blikajícího a přibližujícího se předmětu vznikalo čím dál tím větší neidentifikovatelné cosi letící po obloze. Tak jsme začaly křičet: „Pomóóóóc, letí si pro nás UFO, ufoní nás chtějí unést.“

Když to bylo těsně u nás, začaly jsme strachy ječet, pak jsme ztichly a čekaly jsme, co to udělá.

Vypadalo to jako obrovský létající trojúhelník, který blikal spoustou barev. Až potom, co nám to přeletělo nad hlavou a vzdálilo se to, začaly jsme se znovu hádat.

Kačka hned spustila: „To byla jenom stíhačka“.

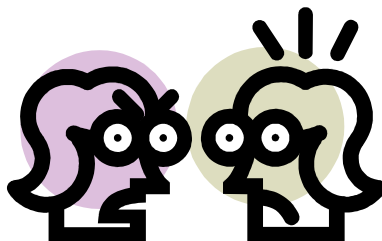
Míša však na to: „Stíhačky ale mají zakázané létat v noci, to bylo UFO!“

„Néééé, nebylo, to je vyloučené!“ protestovala Kačka.

Když už se holky nějakou dobu dohadovaly, přidala jsem se taky. Nakonec jsme se dohodly, že ať už to bylo cokoli, tak tomu budeme říkat UFO.

Míša a já to ale myslíme vážně, věříme a budeme pořád věřit, že to opravdu UFO bylo.

Marta Pernová, 9. tř

DALŠÍ PŘÍHODY MALÉHO PRINCE

Spáček

Malý princ dlouho letěl jen tak vesmírem a přemýšlel o všech, které dosud poznal. Přemýšlel třeba o tom, který z „hostitelů“ mu byl nejsympatičtější. Bylo těžké se rozhodnout, protože i když například na pijanovi zvenčí nebylo nic hezkého, Malý princ tušil, že v hloubi jeho duše je něco dobrého, jen se to musí dostat ven. A to byl ten problém, Malý princ nevěděl jak.

Když přerušil úvahy a rozhlédl se, spatřil malou planetku. Ozývaly se z ní velmi nepříjemné zvuky, které byly slyšet i na velkou dálku. Malý princ na chvíli zaváhal, ale protože už to bylo dlouho, co byl sám, rozhodl se podívat, odkud ten zvuk přichází a co ho vydává. Dlouhou chvíli naslouchal těm zvukům a snažil si je zařadit mezi ty, co zná, ale nešlo to. S obavami vystoupil na tuto planetku. Čeho se předtím tak strašně bál, ho nyní rozesmálo.

„Jak může něco tak malého vydávat takové zvuky?“ ptal se sám sebe.

„Haló?“ začal Malý princ, ale ten človíček se ani nehnul.

Podíval se proč a zjistil, že spí. No nic, budu ho muset vzbudit. Řekl si a také to udělal.

„Haló!“ řekl Malý princ a zatřásl jím.

„Chrrrrr pššššš.....“ byla jediná odpověď, kterou dostal.

„No tak, vzbudte se!“ skoro zakřičel, znovu jím zatřásl.

„Co?! Kde jsem? Kdo jste vy?“ vypadl z človíčka proud zmatených otázek.

„Jste na své planetě a já jsem Malý princ. Omlouvám se, ale musel jsem vás vzbudit.“

„Uááh!“ zívá těžce. „Teď ti to odpustím, ale příště mě nebud, ano? Dobrou noc. Uááh!“ Lehl si a zavřel oči.

Malý princ se ukládání ke spánku snažil přerušit pouhým „ehm“, doufal, že to postačí.

Človíček se neochotně otočil: „Ty jsi tu ještě?“

„Ano,“ odpověděl Malý princ. „Promiň... ale co to děláš?“ zeptal se mírně pohněván.

„Co asi? Snažím se znovu usnout a nebýt tebe, tak se mi to podařilo!“

„Nebýt mě?!“ teď už se vážně zlobil.

„Jistě! Já jsem Spáček. Celé dny spím, mám tu tmu, ale tvé zlaté vlasy mi tu září, kvůli tomu nemohu spát a to mě dráždí,“ vysvětloval.

Malý princ posmutněl: „Tím chceš říct, abych odešel, že ano?“

„Ano, nechci být zlý, ale spát je má práce. Takže... sbohem princátko, rád jsem tě poznal,“ upřímně se rozloučil.

Asi pět minut tam Malý princ jen tak strnule stál a nakonec odpověděl: „Sbohem.“

Tak poznal další planetu a poučil se, že není dobré budit spáče, protože by mohli být mrzutí.

Linda Koshi, 7.A

Pesimista

Na další planetě seděl Pesimista.

Seděl na zemi, měl hlavu v dlaních a vzdychal. Vůbec nevnímal, že Malý princ přiletěl. Zvedl hlavu, až když mu

zaklepal na rameno.

„Honem leť pryč, toto je nejhorší planeta ze všech. Stále se bojím, že tady vybuchne sopka, vypukne požár, přijdou záplavy nebo do mé planety narazí jiná planeta, to bude náš konec!“

„A proč se toho bojíš? Zažil jsi tady nějakou katastrofu?“

„Ne,“ odpověděl smutně Pesimista, ale stát se může ledacos.“

Malý princ se zamyslel a řekl: „Možné je asi všechno, tak já poletím dál.“

Pesimista zděšeně vykřikl: „A ty se nebojíš, že se ti po cestě něco stane? Zůstaň tu se mnou, nebudu tady se svými obavami sám.“

Malý princ sice Pesimistu litoval, ale věděl, že kdyby s ním zůstal, začal by se všeho bát taky. A strach on přece nehledá.

Terezie Novotná, 7.A

Terorista

Malý princ přiletěl na planetu terorismu. Nebylo tam nic jiného než zbraně, výbušniny a jedna malá skrýš. Malý princ si dodal odvahy a vkročil do skrýše. Ve skrýši seděl malý muž plný pásů s náboji a na ramenou měl koženou přezku s granátometem.

„Co chceš?“ ptal se Terorista.

„Jsem Malý princ a zajímalo by mě, co tady děláš s tolikerou výbušninou?“

„Střílím zlé lidi, kteří opovrhují mým náboženstvím,“ odpověděl Terorista.

Malý princ rychle rozloučil a odletěl, aby ho taky nezastřelil.

Jiří Králík, 7.A

Puntičkář

Sedmou planetu obýval Puntičkář. Jeho planeta byla čistá a bílá jako kožich ledního medvěda. „Dobrý den,“ pozdravil Malý princ v naději, že našel přítele.

„Zdravím,“ odpověděl ledabyle Puntičkář.

„Copak to děláte?“ vyzvídal Malý princ.

„Uklízím, kdo neuklízí – nežije! A zuj se!“ zpřísněl najednou Puntičkář.

„Pane, vždyť jsem bos,“ řekl nevinně Malý princ.

„Tak si alespoň otři chodidla!“ poručil Puntičkář

Malý princ uviděl na zemi malý kapesníček, zvedl ho svými prstíky s úmyslem poslechnout a utřít si chodidla.

„Do toho kapesníčku ne, právě jsem na něj dal dezinfekci... A teď jsi mi tu nadělal nepořádek a tápoty!“ rozzlobil se Puntičkář.

„Já žádné tápoty a nepořádek nevidím,“ divil jsem Malý princ.

„Musím tu znova uklidit, už se nehýbej!“

„A jak se dostanu pryč?“

„Třeba uleť, ale ne abys mi tu zamořil vzduch!“

Malý princ byl tak zmatený, že opravdu raději odletěl.

Dagmar Eckertová, 7.A

Foto: Clipart

SIRÉNA

Následující povídka je velmi smutná a dojemná, přitom i děsivá. Zatím jsme uveřejňovali spíše sci-fi, fejetony, horůrky a milostné příběhy. Tento příběh redakce Školní revue doporučuje spíše vyspělejším čtenářům.

Bylo hrozné horko. Seděla jsem na ve stínu na balkónku u mého pokojíku. Odpočívala jsem na jediné židli, která na něm byla, a jedla zmrzlinový pohár. Zmrzlina se rychle rozpouštěla, ale pomíjivé osvěžení, které mi poskytovala, bylo příjemné.

Skoro jsem usnula, v noci jsem totiž špatně spala, pořád jsem se budila, převalovala a měla zmatené a nesmyslné sny. Proto jsem teď usínala skoro i vstoje, už si ani nepamatuji, kdy jsem se naposledy pořádně vyspala.

Lehla jsem si tedy v pokoji na svou postel. Bílé lehké povlečení příjemně chladilo do té doby, než jsem ho zahřála svým horkým tělem. Dveře na balkón jsem nechala otevřené, bylo to však zbytečné, protože vítr nefoukal a venku bylo možná i větší horko, než uvnitř pokoje.

Moc dlouho to netrvalo a usnula jsem. Zdály se mi divoké sny, které jsem si po probuzení beztak nepamatovala, alespoň jsem se trochu prospala, stále jsem však byla strašlivě unavená.

Koukla jsem na budík, který stál na nočním stolku po pravé straně postele. Zjistila jsem, že za půl hodinky se vrátí domů maminka. Nebyla jsem ráda sama doma, i když jsem byla sama už mockrát, přesto jsem neměla prázdný dům v lásce. V poslední době jsem to nenáviděla, ale co dělat, když jsou prázdniny, maminka musí chodit do práce a jediná kamarádka, kterou máte, se vám na začátku prázdnin odstěhuje.

Vzpomínka na Olgu mě přinutila, abych si sedla k počítači, stojícím na pracovním stole po levé straně postele, a zkontrolovat, zda mi neodepsala na e-mail, který jsem jí před dvěma dny napsala.

„Určitě toho má hodně, pomáhá rodičům dodělat domek, jinak by určitě odepsala,“ uklidňuji sama sebe potichu. Přesto jí však napíšu další, stejně nemám co dělat.

„Ahoj, vím, že toho máš hodně, ale chci se zeptat, jak se máš. Seznámila ses už s někým, nebo jsi stále nikoho nepotkala? U nás je takové horko, že je to k nevydržení, doufám, že ty se máš líp. Měj se krásně. Kamila“

Nechala jsem počítač počítačem a šla uklidit misku se zbytkem rozpuštěné zmrzliny, kterou jsem už nedojedla.

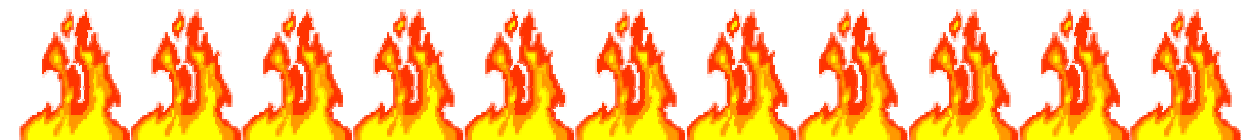
Byla jsem zrovna v polovině schodiště vedoucího do prvního patra, když se rozezněla siréna naší hasičské zbrojnice. Zůstala jsem stát jako socha. Ten pronikavý zvuk naplnil celou mou mysl a nic jiného jsem nedokázala vnímat.

„Požární poplach! Požární poplach!“ ohlašoval hlas hned po doznění toho příšerného zvuku. Nenávidím ho, vždy mi vadil, ale od toho strašného dne ho přímo nenávidím.

Otočila jsem se a utíkala do svého pokoje. Skočila jsem na postel a začala brečet. Znovu jsem to všechno viděla před sebou. A protože jsem byla vysílená špatným spaním, ztrátou kamarádky a osaměním, neměla jsem sílu bránit se ošklivým vzpomínkám a nechala je volně plynout.

•••••

Tehdy byl krásný jarní, skoro letní den. Do konce školního roku zbývalo už jen několik dní, a tak už jsme se ani moc neučili. Chystala jsem se ráno do školy. Všichni jsme seděli u snídaně. Já, máma a táta. Smáli jsme se, všechno bylo v pohodě. Náš smích přehlušil zvuk sirény. Podívala jsem se na mámu, stejně jako já tento zvuk neměla ráda. Táta se na nás omluvně podíval a utíkal ke vchodovým dveřím.

Táta patřil do hasičské výjezdové jednotky, takže pokud se ozve siréna a táta není rovna v práci, tak musí co nejrychleji k hasičské zbrojnici a potom jede k zásahu, například hasit požár. Tak nerady jsme ho s maminkou vždycky pouštěly, strašně jsme se bály, aby se mu něco nestalo.

Stejně tak tomu bylo, když musel odejít při snídani toho krásného slunného dne. Jenom jsme se s maminkou na sebe usmály a raději jsem se vypravila do školy. Dá se říct, že už jsme si na to začaly zvykat, stále jsme se o něho však bály.

Ten den byl ale jiný. Rychle jsem na to zapomněla, protože jsem po cestě potkala Olgu a probíraly jsme její stěhování. Říkala, že se tam s nikým neskamarádí, že budeme pořád nejlepší kamarádky a musíme si pořád psát a podobně. (Teď je tam sotva měsíc a připadá mi, že na mě už zapomněla. Její e-maily byly oproti těm mým kraťounké, psala jen, že se má dobře, a tím to pomalu končilo.)

Škola byla v těchto dnech už dobrá. Nedělali jsme skoro nic jiného, než že jsme hráli nějaké hry anebo si povídali. Taky jsme se dívali na filmy.

Když jsem se vrátila domů, něco bylo jinak. Táta i máma měli být v práci, ale byla tu obě auta. Nijak jsem se nad tím nepozastavila, táta býval po požárech dost vyčerpaný, a tak si možná vzal volno a máma už se možná vrátila domů.

Jen jsem otevřela domovní dveře, slyšela jsem maminčin pláč. Ještě obutá jsem se rozeběhla za maminkou zjistit, co se děje. Najednou jsem měla hrozný pocit, chtělo se mi hrozně brečet, ale nevěděla jsem proč. Něco se dělo a já nevěděla co, tedy zatím.

„Mami, co se to děje? Proč pláčeš? A kde je táta?“ vychrlila jsem na mámu jen zlo-mek otázek, které jsem měla.

Máma propukla v ještě větší pláč. Sedla jsem si jí na klín a jen jsem na ni tázavě hleděla. Moje oči se také začaly zalévat slzami. Po chvíli maminka ze sebe přidušeně vydala částečné odpovědi na moje otázky.

„Kam, dozvěděla jsem se strašlivou zprávu. Stalo se něco hrozného. Proto pláču. Nevím, kde je táta, jediné, co vím, je, že se k nám už nevrátí.“ A znovu začala vzlykat.

„Ale co to povídáš, mami, proč by se neměl vrátit?“ nic jsem nechápala. Co se to jenom děje? Co mi to tu máma povídá?

„Víš, jak musel táta ráno odejít, protože byl vyhlášen požární poplach? Houkala siréna a táta odešel. Byl to velký požár a uvnitř byl pravděpodobně nějaký člověk. Táta byl nejbliže, a tak se rozhodl, že se tam půjde podívat, nikdo o tom však nevěděl. Nikoho našel, a když se vracel, tak na něho spadl ohořelý trám, pod kterým zůstal zaklíněný. Porušil pravidlo, nikomu neřekl, že jde dovnitř, a nikdo nešel s ním. Myslel, že to zvládne sám.“ Máma se znovu odmlčela.

„A co je s ním? Je zraněný? Má nějaké popáleniny? Je v nemocnici?“ znovu jsem se dožadovala dalších informací. Začínala jsem mít pořádný strach. Tušila jsem, že to nebude jen tak, v hlavě se mi rojily ty nejhorší myšlenky.

„Když ho po nějaké době začali postrádat, tak se rozhodli podívat do toho domu. Když ho našli, byl ještě živý, ale zanedlouho po příjezdu do nemocnice zemřel,“ máma znovu propukla v pláč.

Zemřel, zemřel, zemřel...toto slovo se stále opakovalo v mé mysli. Takže moje nejhorší dohady se potvrdily. Stále jsem tomu ale nemohla uvěřit. Už jsem brečela jako máma. Byly jsme k neutěšení, seděly jsme s objetí na židli alespoň čtvrt hodiny. Poté se máma trochu vzpamatovala a dořekla mi celý příběh.

„Volali mi do práce, jakmile ho našli. Když jsem dojela do nemocnice, ještě žil. Dokonce byl při vědomí, měl ale strašné bolesti od popálenin a skoro nemohl dýchat. Řekl mi pouze pár slov: „Ty a Kamila jste můj život.“ Poté mě doktoři vyvedli z jeho pokoje. Šla jsem s doktorem, který potřeboval sepsat nějaké papíry. Ani jsme to nedokončili a sestra mi oznámila, že zemřel.

Doktor mi musel dát prášek na uklidnění, domů mě musela odvézt kamarádka. Zlatíčko, stále tomu nemůžu uvěřit, ale je to tak. Doktoři už nemohli nic dělat. Jsme teď samy. Ještě že tě mám," vzlykala mi máma do vlasů.

Stejně jako máma jsem tomu nemohla uvěřit. To byl celý táta, rád riskoval. A zrovna dneska jsem se o něj nebála a myslela si, že to zvládne hravě a s úsměvem jako vždy.

„Počkej, dáme si něco na posilněnou,“ pokusila se máma o úsměv a vstala.

Přesedla jsem si na vedlejší židli a koukala do prázdna. V hlavě jsem měla zmatek. Nevěděla jsem, co mám dělat.

Máma si znovu sedla na židli a přistrčila mi tabulku čokolády. Sama už si načala druhou a nalámané kousky si dávala do pusy. Jen jsme tak jedly, koukaly na sebe ubrečenýma očima a mlčely. Přesně jsme věděly, jak se ta druhá cítí.

Porce cukru a tuku nám udělala natolik dobře, že jsme vstaly, máma šla uklidit obaly od čokolád a poté volala do tátovy práce, aby jim oznámila tu strašnou zprávu.

Já se šla přezout, vzala batoh a šla do svého pokoje. Pustila jsem si svou oblíbenou písničku a jen tak ležela na posteli. Snažila jsem si udělat v hlavě pořádek a nějak si všechno roztřídit a vrátit tam, kde to mělo být, ale jaksi to nešlo. Nevím, jak dlouho jsem se o to snažila, zaklepání na dveře to však přerušilo. Vypnula jsem hudbu a ve dveřích se objevila máma.

„Můžu, nebo chceš být sama?“ opatrně se zeptala.

„Samozřejmě, pojď za mnou,“ a udělala jsem jí na posteli místo.

Ležely jsme znovu v objetí, chvíli se nic nedělo, až poté začala máma mluvit.

„Bude to pro nás těžké. Ale musíme to spolu zvládnout. Už jsi velká holka a vím, že to zvládneš. Obě však potřebujeme čas, abychom se s tím vyrovnaly. Život jde ale dál a nebude na nás čekat. Pár dní si vezmu volno, abych zařídila všechno okolo, okolo...rozloučení s tátou a ty budeš se mnou doma. Do školy pár dní nepůjdeš, poté už budou prázdniny. Teďka budu muset bývat v práci déle, ale finančně na tom nebudeme špatně, takže si nedělej starosti, už jsem si to zařídila,“ mámin hlas byl velmi tichý. Nedočkala říct slovo pohřeb a já na to raději nemyslela. Rozloučení znělo mnohem lépe.

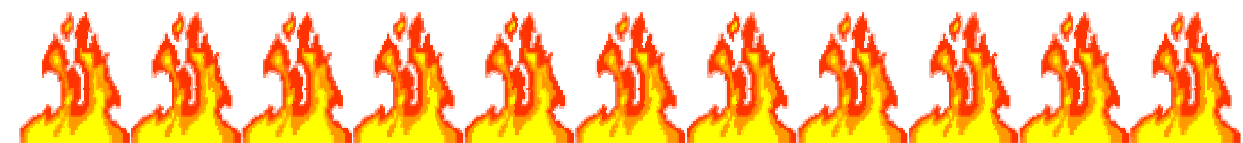
„Budu ti pomáhat, jak jenom to půjde. Jsem ráda, že tě mám,“ přitiskla jsem se ještě víc k ní. Máma mi dala pusy do vlasů a zase jsme jen tak ležely.

Po chvíli jakoby se zbláznil telefon. Volalo plno lidí, aby se zeptalo, jak se máme, vyjádřilo upřímnou soustrast. Volalo mnoho tátových kamarádů, máminých kamarádek, které se o tom doslechly, několikrát volaly obě babičky. Volala také Olga. Dozvěděla se to od své mámy. Strávily jsme asi hodinu telefonováním. Když telefon konečně ztichl, znovu jsme si lehly na moji postel a přemýšlely, jak to bude dál.

„Běž si napustit horkou vanu, uvidíš, pomůže to. Já nám mezitím připravím něco lehkého na večeři.“ Máma vstala a šla do kuchyně.

Poslechla jsem její radu a šla do koupelny. Koupel měla přímo zázračné účinky. Horká voda postupně uvolnila všechny ztuhlé svaly. Olej, který jsem si do vody přidala, krásně voněl a uklidňoval.

Asi po hodině jsem vylezla z koupelny. Maminka zase telefonovala. Mírně se na mě usmála, když mě viděla a ukázala na jídelní stůl. Ležely tam dva talířky, na každém sendvič s listem salátu, salámem a sýrem. Mlčky jsem si sedla k jednomu z nich a začala pomalu žvýkat. Maminka byla tak statečná. Tolik telefonátů, které jí stále připomínaly, co se stalo, a ona to vždy zvládla bez vzlykání a slz. Muselo to pro ni být tak těžké, znala jsem ji a věděla jsem, že by nejraději plakala.

Svoji večeři jsem už skoro snědla, když maminka položila telefon. Sedla si k té své a potichu žvýkala. Chvilí jsem ji sledovala, byla jsem však tak vyčerpaná z těch všech událostí, že jsem se rozloučila a šla si lehnout. Usnula jsem skoro okamžitě, ale stále jsem se probouzela, měla jsem hrozné sny. Máma si lehla za mnou, a tak jsme spaly spolu.

Nějak jsme to samy dvě doma zvládaly, další ráno byl pohřeb, znovu mi to všechno připomněl. Opět trvalo několik dní a týdnů, než jsme se s mámou daly zase trochu do pořádku

Nyní funguje naše domácnost v rámci možností normálně. Po tatínkovi ale zůstala velká díra, která už bude vždycky mou a máminou součástí.

Časem si máma si našla kamaráda, neměla jsem jí to za zlé, potřebovala si někam vyjít a Milan byl moc hodný. Já ale neměla nikoho. Moje jediná kamarádka se odstěhovala a už mi ani neodepisovala na e-mailly.

Nejhorší byla siréna, celý den jsem pak smutnila, když se ten zvuk občas ozval. Jednou, když jsem se chystala jít se ven projít, tak se z ničeho nic znovu rozezněla doprovázena obvyklými slovy: „Požární poplach! Požární poplach!“

Koutkem oka jsem zaznamenala pohyb. Rychle jsem se otočila a viděla tátu. Proběhl kolem mě a utíkal ven.

„Ne, počkej, tati, stůj...“ volala jsem, ale on se neotočil a běžel dál. Rozběhla jsem se tedy za ním. Utíkala jsem, ale stále jsem ho nemohla dohnat. Celá zadýchaná jsem za tátou doběhla k hasičské zbrojnici. Tam na poslední chvíli naskočil do hasičského auta a to velkou rychlostí odjelo. Stála jsem tam a uvažovala, co to mělo znamenat. Táta je mrtvý, tak jak jsem za ním mohla utíkat přes půlku městečka. Musela jsem mít halucinaci. Dala jsem si pořádnou porci zmrzliny. Mámě jsem o ničem neřekla, dokud si nepotvrdím, co jsem viděla.

Dychtivě jsem čekala na zvuk, který jsem dříve tak nenáviděla. Konečně jsem se jedno dopoledne dočkala. Rychle jsem utíkala z kuchyně a viděla jsem ho. Chvilí stál proti mně, usmíval se a pak se rozběhl. Bez zaváhání jsem se znovu rozběhla za ním. Znovu jsme doběhli k hasičské zbrojnici, tentokrát mi však předtím, než naskočil do auta, zamával. Byla jsem tak šťastná. Netrpělivě jsem čekala na každý další zvuk sirény, abych mohla běžet s ním.

Po nějaké době se mnou i mluvil. Za běhu se mě ptal, jak se mám, jak je na tom máma a tak podobně. Nikdy jsem se ho však nedotkla. Když jsem se o to pokusila, prošla moje ruka jeho tělem jako nic. Jako kdyby tam vůbec nebyl. Nijak moc jsem nad tím ale neuvažovala.

Máma si na mě všimla určitých změn. Začala jsem se zase víc smát, byla jsem v pohodě jako už dlouho ne. E-mailly od Olgy už jsem ani nekontrovala, dlouho mi nepsala a já jí taky přestala psát. Jedinou útěchou pro mě byl zvuk sirény a chvilky strávené s tátou. Začínalo mi však vadit, že se vidíme jen za běhu a potom mi vždycky zmizí v požárním autě. Přemýšlela jsem nad tím, jak to změnit. Mě do auta nikdy nevezmou a já nevím, kde hoří nebo se děje něco, u čeho jsou hasiči potřeba, takže se tam nemůžu dostat. Spokojila jsem se teda prozatím jenom s krátkými chvilkami, kdy jsem mohla být s ním.

Nastalo období, kdy dlouho nebyl žádný poplach. Potřebovala jsem tátu znovu vidět. Byla jsem hrozně nervózní, nedokázala se na nic soustředit, máma si o mě dělala starosti, ale já se vždy na něco vymluvila. Nevím, jestli by mi dovolila „vidat se“ s tátou.

Stále jsem si lámala hlavu nad tím, jak rozeznít sirénu a znovu s tátou prohodit pár slov. Byla jsem už zoufalá. Nepřemýšlela jsem nad ničím jiným. Jednoho dne mě napadl ten nejhorší nápad. Něco zapálit a počkat, až táta přijede. Potom na mě bude mít dostatek času. Za pár dní jsem svůj bláznivý plán uskutečnila. Nemohla jsem už jinak.

Vybrala jsem si kupu suché trávy, zapálila ji, potom jsem zavolala hasiče a utíkala se schovat. Teď už mi nezbývalo nic jiného než čekat. Za chvíli jsem už uslyšela zvuk houkačky, který se rychle přibližoval. Táta si mě zpočátku nevšiml, teprve, až byl oheň pod kontrolou, se na mě usmál, přišel za mnou a já mu povídala o všem možném. Když se začalo stmívat, tak mě odvedl domů.

Divné ale bylo, že stál kousek za mnou a máma si ho nevšimla, když mi přišla otevřít dveře. Ještě jsem se ohlédla, zda tam táta stojí, ano, stál tam a usmíval se. Podívala jsem se na mámu, nerozuměla jsem slovům, která říkala, ale podle tónu jejího hlasu jsem usoudila, že se zlobí. I když se dívala přesně na tátu, nic o něm neříkala, jako by ho neviděla. Dlouho jsem nad tím neuvažovala a šla si hned lehnout. Byla jsem tak vyčerpaná.

Už mě nebavilo čekat na sirénu a utíkat kousek s tátou. Když jsem měla chuť tátu vidět, prostě jsem na nějakém poli zapálila nějakou trávu nebo stoh. Postupem času jsem ztrácela opatrnost a neuvažovala jsem nad tím, co dělám. Bylo mi to jedno, hlavně, že můžu být s tátou.

S mámou jsem se teď skoro pořád hádala. Už jsem si s ní nerozuměla jako dřív. Zazlívala jsem jí, že chodí ven s Milanem, kterého jsem měla dřív docela ráda. Chtěla mě stále posílat k nějakému doktorovi, tvrdila, že už si se mnou neví rady. Nikdy jsem ale nikam nešla.

Jednoho dne jsem se s mámou opravdu ošklivě pohádala. Byla to naše nejhorší hádka, jakou jsem kdy zažila. Málem jsem od ní dostala facku, což bylo úplně něco nového. Chtěla mě poslat k nějakému psychologovi, prý nevnímám svoje okolí, když se mě na něco zeptá, skoro neodpovím a tak podobně.

Potřebovala jsem znovu vidět tátu. Ta myšlenka na něj mi úplně zatemnila mozek. Rychle jsem vzala ze své skrýše sirky a podpalovač Pepo a utíkala pryč. Nemohla jsem najít nic, co by bylo k zapálení.

V novinách jsem byla označená za žháře, mně to tak ale nepřipadlo. Nebylo toho tolik, co jsem zapálila, a navíc vždycky něco, co nikomu neublížilo.

Konečně jsem spatřila to, co jsem hledala. Starou stodolu.

„Něco tak velkého jsem ještě nezapálila, uvidím, jaký to bude,“ usmívala jsem se. Dělal mi to radost, hlavně jsem se těšila na tatínka, kterého za chvíli uvidím.

Chytlo to fakt rychle a hasiči tu byli během chvíle. „Nikdo tam není? Kontrolovali jste to?“ ozývalo se ze všech stran. Můj táta se rozběhl k plamenům a vběhl do stodoly. Nikdo si ho nevšiml. Netrpělivě jsem čekala, až táta vyběhne, popoháněla jsem ho v myšlenkách.

Ozval se skřípavý zvuk a celá střecha se zřítíla dolů.

„Nebyl tam nikdo, že?“ ptal se nějaký hasič.

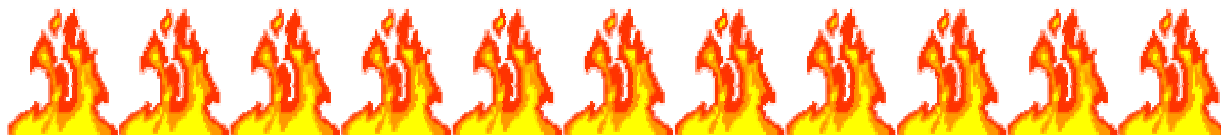
„Ne nebyl, teď už by bylo stejně asi pozdě,“ odpověděl mu jiný.

Jak že tam nikdo nebyl! Byl tam můj táta! Tak běžte pro něj! Hleděla jsem do plamenů a čekala, až táta vyběhne, pořád ale nic.

Při tom hrozném čekání mě napadlo něco strašného. „To já jsem tehdy tátu zabila!“ Nevyržela jsem čelit tomuto zjištění. Vyběhla jsem ze své skrýše a s hlasitým voláním jsem běžela za tátou. „Je tam můj táta. To já ho zabila!“ A vběhla jsem do plamenů.

Rozhlížela jsme se kolem sebe a vtom jsem ho uviděla. Ležel tam zaklíněný pod trámem. Utíkala jsem mu na pomoc, nic víc si ale nepamatuji, jen to, že mě chytily nějaké ruce, tátovi však pomoci mi už nikdo nedokázal.

Lucie Lišková, 9.tř.

CO TO BYLO, KDYŽ SE ŘEKLO...

1. Capovina

- a) kozí mléko
- b) kozí chlívěk
- c) kozí zápach

2. Brkola

- a) koňský potah
- b) nemotora
- c) kostelní svíce

3. Ctnůstky

- a) dámské kalhoty
- b) jeptišky
- c) kostelnice

4. Čmour

- a) podzimní ohýnek
- b) dým
- c) zálety

5. Halafance

- a) sýrová pomazánka
- b) tvarohové koláče
- c) úplatky

6. Pšoures

- a) legrace
- b) výdělek
- c) hysterický záchvat

7. Hambalky

- a) nestydy
- b) pranýře
- c) příčné trámký pod krovem

8. Žufeň

- a) odvar
- b) naběračka
- c) ševcova potřeba

9. Paběrek

- a) slabý podvyživený chlapec
- b) zbytek ovoce na stromě
- c) smotek papíru

10. Loktuše

- a) lokny kolem obličeje
- b) široké nudle
- c) kus látky k přepravě sena

11. Cmunda

- a) potřeba zedníka
- b) bramborák
- c) žena, která na sebe nedbá

12. Žudro

- a) vědro na sběr vína
- b) zastarale žebro
- c) arkádový průchod pod domem

13. Tovaryš

- a) vyučený řemeslnický učeň
- b) obchodník se zahraničním zbožím
- c) kapsář, podvodník

14. Vyděř

- a) marnotratník
- b) lovec vyder
- c) koželužník

15. Haltěř

- a) strážný
- b) sádka na ryby
- c) měšec na drobné mince

16. Drejždí

- a) droždí (kvasnice)
- b) rychlá jízda na voze
- c) roští

Správné odpovědi najdeš na konci časopisu za redakcí.

12 až 16 bodů

Jsi výborný znalec staré češtiny, anebo máš dobrý odhad

6 až 11 bodů

Střílíš trochu od boku, ale výsledek je dobrý.

0 až 5 bodů

Jsi člověk své doby, do tvého slovníku výše uvedená slova zjevně nepatří.

Jan Švestka, 6.A

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

„Tati, přeložili mě do zvláštní školy.“ „Výborně synku, když na to máš, tak studuj.“

Američtí archeologové našli v Nevadské poušti v hloubce 10 m, odpovídající stáří 15 000 let, měděný drát. Z toho usoudili, že již tehdy byl v Americe zaveden telefon.

Jejich ruští kolegové kopali u Moskvy v hloubce 20m, která odpovídá stáří 30.000 let, a nenašli vůbec nic. Z toho usoudili, že již před 30 000 lety existovalo v Rusku bezdrátové spojení.

Sedí takhle vyhladovělí studenti na kolejích a fantazírují: „*Co takhle začít chovat prase?*“

„*Ti hrabe, ne? A co ta špína? A ten smrad?*“

„*Si zvykne...*“

Přijde medvěd za zajíčkem: „*Pojď na diskotéku!*“

„*Nejdu, ještě tam mě malého někdo zmlátí.*“

Medvěd ho přemluví, u vchodu však zajíček uvidí velblouda a uteče: „*Nikam nejdu, mě neochráníš, podívej, jaké boule udělali koňovi!*“

Rybář chytí zlatou rybku, vytáhne ji na břeh a rybka najednou promluví lidským hlasem:

„*Když mě pustíš, splním ti tři přání.*“

Rybář na to kouká jako zjara, a ještě než se vzpamatuje z překvapení, vykoukne z vody jiná ryba a povídá: „*Nepouštěj ji, kecá.*“

„*Jean, nachystejte mi brokovnici, půjdeme na ryby.*“

„*Ale pane, neměli bychom si vzít raději udici?*“

„*A vy si myslíte, Jean, že když budu vyhrožovat rybáři udicí, tak mi nějakou rybu dá?*“

Znáte nové heslo spolku Chráníme rostlinstvo??? Zabij bobra, zachráníš strom!

Proč se blondýna klepe u počítače zimou? Protože si neumí zavřít Windows.

Proč blondýnky nejedí okurky? Protože se jim nevejde hlava do sklenice.

Proč neměla blondýnka při večíрку doma žádné kostky ledu? Zapomněla recept.

Jde takhle večer blondýna po chodníku a na lampě uvidí inzerát: „*Prodáme byt 3+1, prosíme zájemce, aby jen zaklepali.*“

Najednou jde okolo policajt a ptá se blondýnky klepající na lampu. „*Copak to děláte?*“

Blondýnka: „*Ále, visí tu inzerát, a tak zkouším, jestli mi otevřou.*“

Policajt se podívá nahoru na lampu a říká: „*Ale svítí, takže by měli být doma.*“

„*Měl jsem věrného přítele, poštovního holuba, ale zahynul při výkonu svého povolání.*“

„*Chytil ho dravec?*“

„*Ne, zabili ho při razítkování na poště!*“

„*Nechci vás strašit, pane učiteli,*“ říká žák pedagogovi, „*ale tatínek říkal, že jestli nezačnu nosit lepší známky, dostane někdo pěkné výprask.*“

Víte, jak se řekne polsky ježek? Kaktus pochodovy.

Patrik Litschmann, 6.A

Zdroj: Internet

REDAKCE A ŘEŠENÍ

Slovo na úvod - Mgr.Vlasta Sokolová
První školní den - Eliška Stehnová, 9.tř.
Co nám to „roste“ pod okny - Mgr.Vlasta Sokolová
Úspěchy našich žáků ve Střelickém krosu - Mgr.Vlasta Sokolová
Exkurze 6.A do Anthroposu – Patrik Litschmann, 6.A
Strašidlácký dýňový podvečer – Mgr.Jarmila Svobodová
Kronika školního roku 2010-2011 – z prací žáků 9.tř. sestavila Mgr.Vlasta Sokolová
Vznik Československé republiky – Patrik Lischmann, 6.A
Narozeniny slavných – Eliška Stehnová, 9.tř.
Jaký byl náš zájem o talentové show – Terezie Novotná, 7.A
Rozhovor s Radkem Svobodou z Mighty shake – Pavlína Ruschková, 7.B
Rozhovor s paní učitelkou Benešovou - Linda Koshi a Terezie Novotná, 7.A
Trendy konce roku 2010 – Kateřina Popková, 9.tř.
Jak pomoci zraněnému zvířeti – Terezie Novotná, 7.A
Můj zážitek z prázdnin – žáci 9.tř.
Další příhody Malého prince – žáci 7.A
Siréna – Lucie Lišková, 9.tř.
Co to bylo, když se řeklo - Jan Švestka, 6.A
Najdi 10 rozdílů – Kristýna Dostálová, 6.A
Pár vtipů na závěr Patrik Litschmann, 6.A

Řešení ze strany 26:

Za odpovědi 1c), 2b), 3a), 4c), 5c), 6b) 7c) 8a), 9b), 10c), 11b), 12c), 13a), 14a), 15b) a 16c) si započítej po 1 bodu

Řešení ze strany 27:

Rozdíly:

1. hodinky na ruce potápěče
2. rejnok nemá pusu
3. růžová rybka za sloupem
4. chobotnice má chapadlo schované za řasami
5. vrak lodi má komín na druhé straně
6. na korálu chybí jeden list
7. chybí vlnka u loďky
8. mušle dole v rohu má jinou barvu
9. chobotnice má jedno chapadlo kratší než druhé
10. rybka v levém horním rohu má různou barvu hřbetní ploutve